

NE OLACAĞIMIZI VE NEREYE GİDECEĞİMİZİ BİLMEYEN YAŞAMAK

Köşemde bir aydır eğitim üzerine yazılar yazdım. Okur sayısı ve paylaşma oranlarıyla ilgi gördü. Yazılarım aynı zamanda www.kadirkeskin.net'te yer almaktadır. Aynı konularla siz okurlarımı sıkmamak için bugün yeni bir konu ile karşınızdayım.

Yolunuz hastanelere ve hapisanelere düşüyor mu bilmiyorum. Benim sık sık düşüyor. Bu sene Manisa F tipi (iki defa), Afyon – Dinar T tipi, Konya E tipi cezaevlerinde “ DEĞERLERİMİZ” konulu konferanslar verdim. Bir seneden beri Ödemiş Cezaevinde görevli Sayın Gazi PEHLİVAN kardeşimden de davet alıyordum.. Fırsat bulup bir türlü davete icabet edemiyordum. 4 haziranda çok şükür Ödemiş Ceza evi için verdiğim sözü de yerine getirdi. Hem kapalı, hem de açık ceza evinde konferanslarım oldu. Her gittiğim yerde olduğu gibi burada da “ DEĞERLERİMİZ” konulu konferansım büyük ilgi gördü. Sanırım bu konferanslarım Sayın Gazi Pehlivan beyin girişimleri ile Buca ve Şakran Ceza evleri ile devam edecek. Kışın okullarda yazın camilerde, fırsat buldukça da ceza evlerinde seminerime ve konferanslarıma devam edeceğim. Ceza evlerinde “ **Yedi yaşında bir kız çocuğu olmayı ne kadar isterdim, bir anlık öfke ve karşılığında 24 yıl, beni yıkan davalar depremler değil en yakın arkadaşlarım, bana bir oğul ver, nasıl olursa olsun dedim, alkol her türlü kötülüğün anası değil, aynı zamanda babası, yalancı dünyaya yeniden gelebilseydim**” diyen dert yumağı kardeşlerimle karşılaştım. Ceza evleriyle ilgili sitemde “ **BEN CEZA EVİNE GİRDİM SİZ DE GİRDİNİZ Mİ?**” yazımı vaktiniz olursa lütfen bir okuyun. Ceza evi konusuna burada bir nokta koyalım. Geçen yazımda Sözü ettiğim Ebu Derda'nın nasihatine geçelim.

Ebu Derda Hz.leri dostuna “ **Sık sık hastaları ziyaret et**” demişti. Çok şükür hastanelere de uzak değilim. Hastanede yatan dostlarımı ziyaret etmeyi mümkün merteye ihmal etmem. Onları ziyaretimde diğer hastaları da gezerim. Bu arada aile fertlerimin hepsi de doktor. Onları ziyarete gittiğimde de zaman zaman hastalarını da ziyaret ederim. :Buralarda da hayatlar yaşanıyor. Genç bir delikanlı motosiklet kazasında boynu kırılmış külçe halinde yatıyor. Kentin en zengini kansere yakalanmış bir kaşık çorba içemiyor, nefes alıp veremeyen kuaf hastaları. Daha neler neler... Kiminin ümidi yok hayatından, kiminin pek çok. Hastaları dinleyince anlıyorsunuz ki konuşmalarında ve dualarında yalan yok, gösteriş yok. Ölüme bu kadar yakın olunca insan; saflaşıyor, her türlü yapmacık

tavir ve davranışlardan uzaklaşıyor. Onları ziyaret etmek, hatırlarını sormak, ne büyük ibadet. Hem Rabbimiz memnun kalıyor, hem de hastaların hoşnutluğunu kazanıyoruz. Hastane odaları ve hapisane koğuşları bu dünyada duyduğumuz en doğru haberlerin kaynağıdır.

Dışarıdaki tuzu kuru bizler, sanki buralara hiç düşmeyecek gibi yaşıyoruz. Şair:” **Ve bir nefes gibi/ alıştığımız şeydi yaşamak**” diyor. Belki de böylesi alıştığımız için, hayatın bir sonu olduğunu hiç düşünmeyiz. Son nefesi hiç kabullenmeyiz. Ama inanıyorsak, hatta inanmasak da ölüm güzel şeydir. Güzel olmasaydı dedelerimizin dedesine veya biz elden ayaktan düşüp yaşlandığımızda kim bakardı bize. Bir anne- babanın on çocuğa baktığını biliyoruz ama on çocuğun bir annesine babasına bakmayıp aralarında kavga vesilesi olup sokağa bıraktıklarını duymuyor muyuz?

Evet insan ölür. Ve iyi ki öyle olur. Biraz önce sözünü ettiğim hastane koğuşlarında, yoğun bakımda yatan hasta kardeşlerimizi düşünün. İlaç kokulu odalarda sancılar içinde geçen geceleri... Yaşlıları düşünün, tutmayan elleri ve dizleri, tat almayan dilleri, görmeyen gözleri, işitmeyen kulakları, anlamayan zihinleri anlamaya çalışalım. Böyle yaşamak ister miydik?

Şair “ **Dostlarla çıktığımız yolda teker teker yalnız kaldık**” diyor. Şükür ki biz de yolcuyuz. Yaz, bahar ordadır, hoş sohbet ordadır. Yar, yaran, dost canan ordadır. Arkada bıraktığımız bizden bir parça olan çocuklarımız ve torunlarımız da er geç yanımıza gelecektir. Sevdiklerimizin hiç biri bu dünyada kalıcı değildir. Hepimizin yeri orasıdır, gerçek yurdumuz orasıdır. Gayrisine gerek yok ruhunu teslim ederken “ **ÜMMETİ !, ÜMMETİ ! ÜMMETİ!**” diye bizi sayıklayarak vefat eden “ **YÜCE RASÜLÜMÜZ**” de ordadır.

www.kadirkeskin.net

Not Köşe yazarımız Kadir KESKİN Ödemiş Kapalı Ceza Evinde mahkumlarla beraberdi.